Premieră la Operetă – Maritza se întoarce!

(Grigore Constantinescu – 8 noiembrie 2007)

Acum optzeci de ani, se cânta la Bucureşti, cu trupa lui Leonard, „Contesa Maritza” de Kálmán, opereta cucerindu-și prin minunatele ei melodii, pentru următorul secol, publicul. La vremea respectivă, era un spectacol de ultimă oră, montat doar la trei ani după premiera absolută de la Viena.

O revedem acum, într-o nouă versiune, urmând celei care, cu patru decenii în urmă, intrase în repertoriul actualului Teatru Național de Operetă. Pe bună dreptate gândim că opțiunea a fost unanimă, căci realizatori și public regăsesc din nou argumentele succesului. Care sunt acestea? În primul rând muzica, apoi subiectul și capacitatea lucrării de a se încărca cu noutatea actualității în perpetuarea genului. Ideea directorului Răzvan Ioan Dincă este un gest de oportună intuire a startului de stagiune cu un titlu de răsunet din istoria operetei secolului XX. Iar ideea regizorului Răzvan Ioan Dincă vine din atitudinea de atașament demonstrat în continuitatea înnoitoare a datelor componente ce fac farmecul genului. Ce urmează, se înlănțuie firesc, începând cu adeziunea interpreților și a publicului, atâta vreme cât se respectă așteptările. Este vorba de coregrafie (Florin Fieroiu, un talentat realizator de dansuri de la care cerem doar ceva mai multă unitate în execuția de grup), scenografie (decoruri de Jozsef Werner, adaptate subiectului și spațiului scenic, costume cu eleganța proprie Doinei Levintza), coordonarea corală (maestru de cor Gabriel Popescu) sau prezența solistică. Primadona – Silvia Șohterus, are nerv, este spirituală și stăpână pe jocul teatral și anvergura vocală. Junele prim – Alfredo Pascu este acum, parcă și mai mult, stăpân pe ascendentul măiestriei definitorii pentru un star. Cea de a doua soprană – Gabriela Daha își păstrează farmecul personalității sale încântătoare, Junele comic – Cătălin Petrescu evoluează încărcat de nerv și ritm alert. L-am revăzut cu nedisimulată bucurie, din nou pe scenă, în mijlocul colegilor și admiratorilor săi, pe Nicolae Simulescu și am admirat fascinanta prezență cu nuanță enigmatică a mezzo-sopranei Raluca Ciocă.

Fără a numi personaje, indicăm reperele categoriilor unei distribuții care, la modul general, place și este aplaudată de sală. Poate singura rezervă revine orchestrei, ce nu și-a identificat geografia locului în sală, oricât efort ar fi depus dirijorul Emil Maxim pentru obținerea coerenței sonore a compartimentelor și, implicit, unitatea acompaniamentului așteptat pe scenă de cântăreți, dansatori și cor. Dar în această privință sunt alte probleme decât cele ale premierei propriu-zise, care ne-a oferit o deschidere de stagiune ca în zilele bune ale Teatrului Național de Operetă.

Cine părăsește sala, după căderea de cortină, cu dorința de a reveni, înțelege că suntem în fața unei alternative victorioase pentru prezentul așteptat de noi toți, iubitorii dintotdeauna ai acestui teatru cu muzică.